

Sygn. akt IV U 240/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Nowotniak
Protokolant:	sekr. sądowy Hubert Dziudzik

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2016 r. na rozprawie

odwołania J. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 29 października 2014 r. nr (...) - (...)

o prawo do zasiłku chorobowego

zaskarżoną decyzję zmienia w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej J. C. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 7 października 2014 r. do 3 listopada 2014 r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 października 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej J. C. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 7 października 2014 r. do 3 listopada 2014 r. z uwagi na to, że jej tytuł pracowniczego ubezpieczenia chorobowego ustał 30 września 2014 r., po czym nadal, od 17 października 2013 r. miała tytuł do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym w związku z zawartą z płatnikiem składek P. G. umową zlecenia.

Ubezpieczona wniosła odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, iż świadczyła pracę na rzecz płatnika składek PHU (...) tylko w 2013 roku jako jednorazowe zlecenie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację z uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał J. C. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 7 października 2014 r. do 3 listopada 2014 r. (k. 23).

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach uchylił powyższy wyrok sądu I instancji i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania (k. 42).

Sąd ustalił, co następuje:

J. C. w okresie od 1 grudnia 2013 r. do 30 września 2014 r. była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w (...) S. A. w K. i z tego tytułu podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu (akta rentowe).

W dniu 17 października 2013 r. zawarła ona z P. G., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w O. umowę zlecenia na wykonywanie czynności kontrolnych w placówkach handlowych i usługowych jako tzw. tajemniczy klient. Czynności wynikające z tej umowy J. C. wykonywała tylko w październiku i listopadzie 2013 r. W czerwcu 2014 r. za czynności w ramach umowy, wykonane w listopadzie 2013 r. otrzymała od zleceniodawcy pozostałą część wynagrodzenia w kwocie 61 zł brutto (umowa zlecenie k. 15, wypowiedzenie umowy k. 16, zeznania ubezpieczonej J. C. k. 52-52v, rachunek k. 78, zeznania świadka P. G. – nagranie k. 83).

W okresie od 23 września 2014 r. do 3 listopada 2014 r. J. C. była niezdolna do pracy. W związku z tym pracodawca wypłacił jej wynagrodzenie chorobowe za okres od 23 września 2014 r. do 26 września 2014 r., a następnie zasiłek chorobowy za okres od 27 września 2014 r. do 30 września 2014 r. (akta rentowe).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej J. C. miało uzasadnione podstawy i podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2005 r., nr 31, poz. 267 ze zm.) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Przysługuje on również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego (art. 7 pkt 1).

W myśl art. 13 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Ratio legis art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy sprowadza się do przyjęcia, iż możliwość podjęcia lub kontynuowania działalności zarobkowej przez ubezpieczonego wskazuje na to, iż choroba nie ogranicza jego zdolności do pracy, więc nie ma powodu do przyznania mu prawa do zasiłku, który ewentualną taką niezdolność miałby rekompensować. Jednocześnie w ustawie brak jest definicji pojęcia działalności zarobkowej, jak również jego zakresu. Niewątpliwie taką działalnością jest każda działalność stanowiąca źródło dochodu z tytułu własnej pracy, niezależnie od podstawy jej wykonywania, w szczególności zatrudnienie na podstawie umowy o pracę, umowy zlecenia, czy też prowadzenie działalności gospodarczej na własny rachunek. Musi to przy tym być tego rodzaju działalność zarobkowa, która stanowi tytuł do ubezpieczenia społecznego, ponieważ tylko taka może stanowić podstawę do wypłaty zasiłku w miejsce utraconego dochodu. Wówczas to ochrona ubezpieczeniowa, mająca swoje źródło w poprzedniej, zakończonych już działalności, jest bowiem zbędna.

Wyłączenie prawa do zasiłku chorobowego na podstawie wymienionego przepisu dotyczy więc sytuacji, gdy osoba niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie podlega żadnemu ubezpieczeniu natomiast kontynuuje lub podejmuje działalność zarobkową uprawniającą ją do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. W takiej sytuacji niezdolność do pracy nie daje zaś podstaw do przyznania zasiłku chorobowego, pomimo spełnienia warunków określonych w art. 7 ustawy, skoro osoba taka nie skorzystała z możliwości dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i powstania nowego tytułu ubezpieczenia.

W rozpoznawanej sprawie organ rentowy wskazał, iż ubezpieczona po ustaniu umowy o pracę zawartej z (...) S. A. w K., w okresie obowiązywania której podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu i stała się niezdolna

do pracy, kontynuowała działalność zarobkową w ramach umowy zlecenia zawartej 17 października 2013 r. z P. G., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) w O., która miała stanowić tytuł do objęcia jej dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym.

Faktem jest, że ubezpieczoną łączyła z w/w płatnikiem składek od 17 października 2013 r. rzeczona umowa zlecenia. W ocenie Sądu, w sposób dorozumiany, na skutek jej długotrwałego niewykonywania umowa ta wygasła jednak z upływem listopada 2013 r. Z zeznań J. C. wynika bowiem, że ostatnie czynności dla zleceniodawcy wykonała w listopadzie 2013 r., po czym poza odebraniem od niego zaległego wynagrodzenia w czerwcu 2014 r. nie miała z nim kontaktu aż do listopada 2014 r., kiedy to w związku z niniejszą sprawą zwróciła się do niego o formalne rozwiązanie umowy zlecenia, co też nastąpiło. Okoliczności te potwierdził świadek P. G.. W tym stanie rzeczy należy uznać, że po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego J. C. związanego z zatrudnieniem na podstawie umowy o pracę w (...) S. A. w K. z dniem 30 września 2014 r., nie istniał inny tytuł do objęcia jej dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym. Po listopadzie 2013 r. strony umowy zlecenia nie miały bowiem woli jej kontynuowania i żadnych czynności w ramach tej umowy już nie wykonywały.

Nawet gdyby przyjąć, że umowa zlecenia zawarta przez J. C. z P. G. nadal obowiązywała po 30 września 2014 r., to zdaniem Sądu samo formalne związanie jej tego rodzaju stosunkiem prawnym, bez żadnej aktywności w tym zakresie zmierzającej do uzyskania przychodu, nie może być poczytywane jako kontynuowanie działalności zarobkowej. Istotne jest bowiem rzeczywiste wykonywanie czynności składających się na przedmiot zawartej przez strony umowy zlecenia.

Zawarcie przez J. C. umowy zlecenia z P. G. i trwanie tej umowy od 17 października 2013 r. stwarza domniemanie kontynuowania działalności zarobkowej przez wnioskodawczynię po ustaniu stosunku pracy. Jednak domniemanie to może zostać obalone w razie udowodnienia, że działalność ta rzeczywiście nie była prowadzona.

W ocenie Sądu zeznania J. C., potwierdzone w pełni wiarygodnymi, bo spójnymi, logicznymi i pochodzącymi od osoby niezainteresowanej w sprawie, zeznaniami świadka P. G. pozwalają na niewątpliwe ustalenie, że po listopadzie 2013 r. wnioskodawczyni nie wykonywała już więcej dla zleceniodawcy żadnych czynności w ramach łączącej strony umowy zlecenia, a nadto nie osiągnęła z tego tytułu żadnego przychodu. Nie otrzymywała od zleceniodawcy, jak to miało miejsce wcześniej, zleceń na wizyty w sklepach jako tzw. tajemniczy klient i nie wykonywała dla niego żadnych usług z tego zakresu. Otrzymała natomiast w czerwcu 2014 r. wynagrodzenie w kwocie 61 zł brutto za czynności wynikające z tej umowy, ale wykonane jeszcze w listopadzie 2013 r.

W niniejszej sprawie nie wykazano więc, aby ubezpieczona w spornym okresie przejawiała jakąkolwiek aktywność związaną z realizacją postanowień zawartej umowy zlecenia, a przez to rzeczywiście kontynuowała działalność zarobkową. W tej sytuacji J. C. przysługuje prawo do zasiłku chorobowego za cały sporny okres.

Z uwagi na powyższe i w oparciu o powołane przepisy oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc Sąd orzekł jak w sentencji orzeczenia.